

Touha po Bohu na Sijónu

Texty na tento týden

Ž 84; Zj 21,3; Ž 122; Ž 87; Ga 3,28.29; Mt 28,18–20; Ž 46; Ž 125

Základní verš

„Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu!“ (Ž 84,3)

Sijón. Jméno, které původně označovalo návrší u hradeb Starého města v Jeruzalémě, avšak postupně se stalo symbolickým označením celé Chrámové hory, někdy i celého Jeruzaléma, ale především Hospodinova chrámu. Sijónské písně jsou pak radostné chvalozpěvy, které vyvyšují krásu Sijónu a svrchovanost Hospodina vládnoucího ze své svaté hory. Tyto žalmy často oslavují Hospodinův dům a vyjadřují svou lásku ke svatyni. Mnohé z těchto textů složili synové Kórača, kteří jako chrámoví hudebníci (1Pa 6,22) a strážci vchodu do svatyně (1Pa 9,19) měli přímou zkušenost s požehnáním Hospodinova domu.

Díky čemu je Sijón zdrojem naděje a radosti? Sijón představoval přítomnost živého Boha uprostřed lidu, s nímž uzavřel smlouvu. Jako je Izrael vyvoleným Božím lidem (Dt 7,6), tak Sijón je vyvoleným Božím místem (Ž 48,3; Ž 78,69). Hospodin vládne na Sijónu (Ž 99,1.2) a zde také založil svůj chrám (Ž 87,1.2). Sijón je tedy místem Božího požehnání a také útočištěm.

Požehnání ze Sijónu „přetéká“ a zaplavuje celou zemi, protože Hospodin a jeho milost přesahují hranice jakéhokoli svatého místa. Sijón je radostí celé země (Ž 48,3), což potvrzuje, že celá země skutečně patří Bohu.

Osnova lekce

Jedenáctá lekce se zaměřuje na velmi specifickou kategorii tzv. „sijónských žalmů“, které hovoří o Bohu a jeho vztahu k lidem, s odkazem na horu Sijón, která se stala synonymem pro Jeruzalém, a zvláště pro Boží chrám, místo jeho přítomnosti uprostřed izraelského lidu.

- Ž 84: Sijón – symbol setkávání s dobrým Bohem (neděle)
- Ž 122: Sijón – symbol pokoje s Bohem i lidmi (pondělí)
- Ž 87: Sijón – symbol Boží lásky ke všem národům (úterý)
- Ž 46: Sijón – symbol míru a bezpečí uprostřed problémů (středa)
- Ž 125: Sijón – symbol pevnosti a stálosti Božích dětí (čtvrtek)

„DEN V TVÝCH NÁDVOŘÍCH JE LEPŠÍ NEŽ TISÍCE JINDE“

²Jak jsou milé tvé příbytky, Hospodine zástupů! ³Má duše zmirá steskem po Hospodinových nádvořích, mé srdce i mé tělo plesají vstříc živému Bohu! ⁴Vždyť i vrabec přistřeší si najde, vlaštovka si staví hnízdo u tvých oltářů, aby svá mláďata zde uložila, Hospodine zástupů, můj Králi a můj Bože! ⁵Blaze těm, kdo bydlí ve tvém domě, mohou tě zde vždycky chválit. (Ž 84,2–5)

Osobní studium

Uvažuj o úvodním textu (Ž 84,2–5). Proč žal-mista touží přebývat v Hospodinově domě?

Žalmista „zmirá steskem po Hospodinových nádvořích“, aby mohl být navždy blízko živému Bohu (Ž 84,2.3). Právě Boží přítomnost (Ž 84,3) činí ze svatyně jedinečné místo. Zde mohou věřící obdivovat „Hospodinovu vlídnost“ (Ž 27,4; „hledět na Hospodinovu nádheru“; ČSP; viz také Ž 63,3) a „sytit“ se „dary tvého domu“ (Ž 65,5). Podle Ž 84 může člověk dosáhnout ve vztahu s Bohem jedinečného štěstí (blaha). Spočívá v tom, že Hospodina chválíme (Ž 84,5), nacházíme v něm sílu (Ž 84,6) a důvěřujeme mu (Ž 84,13). Svatyně je místo, kde se takový vztah rozvíjí společným uctíváním a společenstvím se spoluvěřícími. Živá Boží přítomnost ve svatyni dává věřícím zahlédnout slavné Boží království a „ochutnat“ věčný život.

Přečti si Žalm 84,6–13. Kdo může být požehnan tím, co představuje svatyně?

Text popisuje Boží požehnání jako něco, co ze svatyně vyzáruje i navenek. Tato požehnání přicházejí postupně na ty, kdo slouží ve svatyni (Ž 84,5), potom na poutníky na cestě do svatyně (Ž 84,6–11) a nakonec na všechny obyvatele země. Očekávání poutníků, že se ve svatyni setkají s Bohem, posiluje jejich víru (Ž 84,8). Zatímco síla cestovatele pod tíhou únavné cesty obvykle slábne, u poutníků do svatyně jejich síla roste tím více, čím jsou blíže ke svatyni.

Boží děti nesou pečeť Boží svatyně a vedou bezúhonný život (Ž 84,12). Právě tím Písmo charakterizuje spravedlivé, kteří mají právo pobývat v Hospodinově svatyni (Ž 15,1–3). Hospodin je zde nazván „sluncem“, což ukazuje, že tak jako sluneční paprsky, i požehnání ze svatyně má moc ozářit celou zemi (Ž 84,12). Ti, kteří prostřednictvím víry zůstávají spojeni s Bohem, přijímají jeho milost bez ohledu na místo, kde se zrovna nacházejí.

Aplikace

Přečti si Zj 21,3. O jaké naději se zde mluví v souvislosti s pozemskou svatyní? Co tato naděje pro nás znamená v souvislosti s budoucností?

„VYPROŠUJTE JERUZALÉMU POKOJ“

¹Poutní píseň, Davidova. Zaradoval jsem se, když mi řekli: Půjdem do Hospodinova domu!

²A naše nohy již stojí ve tvých branách, Jeruzaléme. ³Jeruzalém je zbudován jako město semknuté v jediný celek. ⁴Tam nahoru vystupují kmeny, Hospodinovy to kmeny, Izraeli na svědectví, vzdát Hospodinovu jménu chválu. ⁵Tam jsou postaveny soudné stolce, stolce Davidova domu.

⁶Vyprošujte Jeruzalému pokoj: Kéž v klidu žiji ti, kdo tě milují! ⁷Kéž je na tvých valech pokoj, kéž se tvé paláce těší klidu! ⁸Pro své bratry, pro své druhy vyhláší: „Budiž v tobě pokoj!“ ⁹Pro dům Hospodina, našeho Boha, usilují o tvé dobro. (Ž 122)

Osobní studium

Uvažuj o první části úvodního žalmu (Ž 122,1–5). Jaké jsou pocity věřících při jejich příchodu do Jeruzaléma? Co touží v Jeruzalémě najít?

Ž 122 vyjadřuje nadšení poutníků z jejich příchodu do Jeruzaléma. Poutě do Jeruzaléma byly radostnými událostmi. Boží lid se během roku třikrát sešel, aby si připomněl Boží dobrotu projevovanou v minulosti i současnosti (Dt 16,16). Jeruzalém byl středem života národa, protože byl „Izraeli na svědectví“ (Ž 122,4) a nacházely se tam „soudné stolce“ (Ž 122,5). Slova „Izraeli na svědectví“ se vztahují na svatyni, která se nazývala také „příbytek svědectví“ (Nu 1,50) a obsahovala „schránu svědectví“ (Ex 25,22). Soudné stolce jsou připomínkou soudního systému v Jeruzalémě (2S 8,15). Putování do Jeruzaléma se tedy spojovalo i s touhou domoci se spravedlnosti. Věrnost Bohu a spravedlnost lidem vždy měly jít ruku v ruce.

Uvažuj o druhé části úvodního textu (Ž 122,6–9). Co je hlavní modlitbou Božího lidu?

Modlitba za pokoj pro Jeruzalém je vyjádřením touhy po Božím požehnání pro město a jeho obyvatele. Tato modlitba sjednocuje věřící a přináší klid do jejich vzájemných vztahů (Ž 122,8). Jeruzalém mohl být městem pokoje jen tehdy, existoval-li mír mezi Bohem a jeho lidem a také mezi Božími dětmi navzájem. Modlitba za pokoj v Jeruzalémě tedy vyjadřuje výzvu Božimu lidu, aby žil nejen v pokoji s Bohem, ale aby tento pokoj naplnil i vzájemné vztahy. Díky tomuto klidu bude moci celý lid prosperovat (Ž 147,12–14).

Žalm nás učí, že modlitba za dobro společenství věřících je důležitou součástí modliteb Božích dětí, protože pouze silný a jednotný Boží lid může přinést světu radostnou zvěst o Božím pokoji a spasení (J 13,34.35).

Modlit se za mír „v Jeruzalémě“ je i dnes výsadou a zodpovědností všech věřících, protože udržuje živou naději na příchod Božího království míru na konci dějin. Toto království se bude týkat nejen města Jeruzaléma, ale i celého světa (Iz 52,7; Iz 66,12.13; Zj 21–22).

Aplikace

Jak můžeme usilovat o vztahy naplněné klidem a porozuměním? Jaké praktické kroky pro to můžeš učinit ty sám?

SIJÓN – DOMOV VŠECH NÁRODŮ

¹Pro Kórachovce, zpívaný žalm. Na posvátných horách založil svůj chrám. ²Hospodin miluje brány Sijónu nad všechny příbytky Jákobovy. ³Slavné věci hlásány jsou v tobě, město Boží! ⁴Připomenu Rahaba i Babel jakožto ty, kdo mě znají, také Pelišteu a Týr s Kúšem, každý z nich se zrodil tady. ⁵O Sijónu řeknou: V něm se zrodil ten i onen, a sám Nejvyšší jej činí pevným. ⁶Při soupisu lidských společenství Hospodin si zaznamená: Každý z nich se zrodil tady. ⁷A dají se do zpěvu a tance: Všechna spása pramení mi z tebe! (Ž 87)

Osobní studium

Co dělá ze Sijónu vážené a důležité místo? (Ž 87,1.2)

Ž 87 je hymnus oslavující Sijón jako mimořádné, Bohem vyvolené a milované město. Základ Božího chrámu je na hoře Sijónu (Ž 2,6; Ž 15,1). Na konci časů bude hora Sijón „povznesena“ nad všechny hory, což bude potvrzením, že Hospodin vládne nad celým světem (Iz 2,2; Ž 99,2; Mi 4,1). Ž 87 hovoří o Sijónu jako o „posvátných horách“, aby zdůraznil jeho majestát (Ž 133,3). Bůh „miluje brány Sijónu nad všechny příbytky Jákobovy“ (Ž 87,2). Tím vyjadřuje mimořádné postavení Sijónu mezi všemi ostatními místy v Izraeli, která byla v minulosti zvláštními místy shromažďování Božího lidu (například Sílo a Bétel). Žalm nám připomíná, že pravé uctívání Boha má probíhat podle pravidel, která stanovil – na místě, které určil, a předepsaným způsobem.

Jaké „slavné věci“ jsou hlásány v Sijónu podle úvodních veršů (Ž 87,3–7)?

Sijón přitahuje všechny národy k Bohu, a tak se hranice Božího království rozšiřují na celý svět. Všimněme si, že Bůh nezachází s ostatními národy jako s druhořadými lidmi. Sijón je označen za místo duchovního narození všech národů, které přijímají Hospodina jako svého Spasitele.

V Izraeli se soupis osob prováděl podle místa narození (Neh 7,5; L 2,1–3). Žalm třikrát uvádí, že národy se rodí na Sijónu, což znamená, že jim Hospodin dává novou identitu a uděluje jim všechny výsady zákoně narozených dětí Sijónu (Ž 87,4–6).

Ž 87 připomíná spasení Židů i pohanů a jejich sjednocení v jedné církvi prostřednictvím Kristovy vykupitelské služby (Ř 3,22; Ř 10,12; Ga 3,28.29; Ko 3,11). Popis prosperity Sijónu připomíná Danielovo vidění o tom, že Boží království – „kámen“ se stane velikou skálou (ČEP), horou (ČSP), která naplní celou zemi (Da 2,34.35.44.45). Podobně o něm mluví i Ježíšovo podobenství o Božím království, které se rozrůstá v obrovský strom hostící nebeské plectvo (Mt 13,32).

Aplikace

Sijón je připraven přivítat všechny lidi. Jak se to projevuje v uskutečňování velkého pověření církve kázat evangelium všem národům (Mt 28,18–20)? Jak tato myšlenka souvisí s výzvou kázat poselství tří andělů?

BEZPEČNOST A KLID SIJÓNU

²Bůh je naše útočiště, naše síla, pomoc v soužení vždy velmi osvědčená. ³Proto se bát nebudeme, byť se převrátila země a základy hor se pohnuly v srdci moří. ⁴Ať si jejich vody hučí, ať se pěňí, ať se hory pro jejich zpupnost třesou! ⁵Řeka svými toky oblažuje město Boží, svatyni příbytku Nejvyššího. ⁶Nepohne se, Bůh je v jeho středu, Bůh mu pomáhá hned při rozbřesku jitra. ⁷Pronárody hlučí, království se hroutí, jen vydá hlas a země se rozplývá. ⁸Hospodin zástupů je s námi, Bůh Jákobův, hrad náš nedobytný. (Ž 46,2–8)

Osobní studium

Jakým způsobem je v úvodním textu (Ž 46,2–8) zobrazen svět?

Žalm 46 podává velmi výstižný popis neklidného světa. Autor používá obrazy přírodních katastrof nebývalé intenzity (Ž 46,3.4). Rozbouřené vody často představují odbojné národy a různé problémy, které bezbožní způsobují ve světě (Ž 93,3.4; Ž 124,2–5). Kromě toho v Ž 46 obrazy přírodních katastrof představují svět ovládaný národy, které vedou války (Ž 46,7).

Takovému světu zjevně chybí poznání Boha. Pokud je totiž Bůh uprostřed svého lidu, lidé prožívají pokoj (Ž 46,5.6). Bůh však neopouští svět ani přesto, že ho svět odmítá. Bůh je přítomen na světě a je přítomen i uprostřed svého lidu. Bez ohledu na to, jaké bolestné a nepřijemné události se ve světě odehrávají, Bůh je s námi. Z pochopení této základní pravdy můžeme čerpat osobní nádeji a povzbuzení.

Hospodin, který je dokonalým útočištěm, je zdrojem trvalého klidu a bezpečí Sijónu.

Slovo, které zdůrazňuje bezpečnost Sijónu, je „ať“ (Ž 46,4). „Ať“ se svět topí v chaosu, Boží lid je v bezpečí. To znamená, že pokoj není výsledkem nepřítomnosti těžkostí a utrpení, ale je Božím darem jeho dětem, které mu důvěřují. Bezvýhradná důvěra v Boha může naplnit Boží děti klidem a jistotou i uprostřed bouře (Mt 8,23–27). V tomto kontextu se vynořuje otázka: Dovolí Bůh, aby se svět už navždy ničil svými špatnými rozhodnutími i činy?

Přečti si Ž 46,7–12. Jaká je Boží odpověď na násilí a ničení ve světě?

Bůh pozoruje nárůst zla ve světě s takovou nevolí, že jeho slovo, které stvořilo zemi, nyní způsobuje, že se země „rozplývá“ (Ž 46,7). Tato zkáza však nekončí zničením světa, ale jeho obnovou. Všimněme si, že Bůh rozšiřuje svůj pokoj od Sijónu až po konec země. Bůh způsobí, že války přestanou, a skoncuje s nástroji ničení, které používaly bezbožné národy (Ž 46,10). Tento Boží zásah je pro všechny věřící velkou nadějí. Naplní se při druhém příchodu Pána Ježíše Krista.

Aplikace

Jak se můžeme naučit prožívat pokoj a důvěřovat Bohu i ve velmi neklidném světě?

„JSOU JAKO HORA SIJÓN, NEPOHNE SE“

¹Poutní píseň. *Kdo doufají v Hospodina, jsou jak hora Sijón: nepohne se, strmí věčně.* ²Kolem Jeruzaléma jsou hory, kolem svého lidu je Hospodin, nyní i navěky. ³Nesetrvá žezlo zvuře na údělu spravedlivých, aby snad nevztáhli spravedliví své ruce k podlostem. ⁴Hospodine, prokaž dobro dobrým, těm, kdo mají přímé srdce! ⁵Ale ty, kdo uhýbají na své křivolaké stezky, zažene Hospodin s pachateli ničemností. Pokoj s Izraelem! (Ž 125)

Osobní studium

Jak jsou v textu Ž 125,1,2 zobrazení ti, kdo důvěřují Bohu?

Ti, kteří důvěřují Hospodinu, jsou přirovnáni k hoře Sijónu, symbolu vytrvalosti, pevnosti a síly. Nádherný výhled na hory obklopující město Jeruzalém inspiroval žalmistu, aby ocenil jistotu Boží ochrany (Ž 5,13; Ž 32,7,10). Na rozdíl od hor, které byly uctívány bezbožnými národy a které se zřítily do moře (Ž 46,3), symbolická pevnost a odolnost hory, na které stojí Jeruzalém, vzbuzuje hlubokou důvěru. Důvěra v Boží ochranu se stává ještě odvážnější tváří v tvář bolestné realitě, že zlo má jakoby neustále navrch. Přesto i uprostřed tohoto zla může mít Boží lid naději.

Jak jsou podle veršů Ž 125,3–5 pokoušeni spravedliví? Co z toho vyplývá pro nás?

Boží děti může nejen odrazovat či zarmovovat úspěch bezbožných, ale mohou být dokonce v pokušení následovat jejich cestu (Ž 73,2–13; Ž 94,3). Jakkoli pevná je hora Sijón, nemůže ochránit ty, kteří od Hospodina odcházejí. Spravedliví mají neustále svobodu rozhodnout se nepoužít své „ruce k podlostem“ (Ž 125,3) a nedat se po „křivolakých stezkách“ (Ž 125,5). Hospodin je spravedlivý a bude

soudit jednotlivce, kteří zůstanou ve vzpouře po boku ostatních svévolníků.

V tomto žalmu zaznívá výzva, aby Boží lid zůstal pevný ve víře a důvěřoval Hospodinu, podobně jako je hora Sijón jejich pevným útočištěm. To znamená, že i když nerozumíme všemu, co se v našem životě děje, můžeme nadále důvěřovat Boží dobrotě.

„Bibli, podobně jako jejího autora, nikdy zcela nepochopíme. Nedokážeme úplně vysvětlit tragický příběh o tom, jak zlo – hřích – přišlo na naši planetu. Nejsme schopni vyložit, jak se mohl Boží Syn stát člověkem. Nechápeme, jak nás Bůh může prohlásit za spravedlivé a jak dokáže vzkřísit mrtvé. To, že některé skutečnosti, o kterých Bible píše, nedokážeme vysvětlit, není důvod, abychom o Bibli pochybovali. I v přírodě je mnoho jevů, které nechápeme. Ani nejmoudřejší lidé nedokážou plně vysvětlit nejjednodušší formy života. Všude narážíme na jevy, kterým plně nerozumíme. Nemělo by nás tedy překvapovat, že i v duchovní oblasti narážíme na skutečnosti, které plně nechápeme. Náš rozum je příliš chabý na to, aby dokázal obsáhnout tolik informací. Bůh nám však poskytl dostatek důvodů, abychom mohli věřit, že on sám Bibli inspiroval.“ (SC 106.107; CVP 108)

Aplikace

Co pro tebe znamená zaslíbení, že kdo doufá v Hospodina, je jako hora Sijón?

PODNĚTY K ZAMYŠLENÍ

Uvažujte o poselství textů Iz 40 a Iz 51,1–16.

Sijónské písně nám připomínají, abychom nikdy nezapomněli na Sijón a živou naději v Boží svrchovanou moc, kterou představuje. Přestože v životě přijímáme mnoho pozhledání vycházejícího z Boží svatyně, uskutečnění naší naděje na plný život a radost na Sijónu je stále před námi, v budoucnosti. Mnohé Boží děti touží se slzami v očích po nebeském Sijónu (Ž 137,1). Myslet na Sijón totiž neznamená jen jakousi letmou vzpomínku. Je důležité se opravdu soustředit na to, co je před námi, a rozhodnout se žít v souladu s Božím plánem (Ex 13,3; Ex 20,8).

Zpívání písní o Sijónu proto v sobě nese odhodlání udržet si a ještě posílit naději na obnovení Božího království na nové zemi (Zj 21,1–5). „Lidé obdařeni nesmrtelností tam budou nadšeně rozjímat nad zázraky stvořitelské moci a tajemstvím zachraňující lásky. Nebude tam krutý nepřítel, který by je sváděl, aby zapomněli na Boha. Budou mít dostatek příležitostí pro rozvoj svých vloh a schopností. Přijímání nových poznatků neunaví mysl a nevyčerpá tvůrčí sílu. Bude možno realizovat nejvelkolepější díla, uskutečnit nejněžnější tužby, splnit nejkrásnější cíle. Přesto stále zůstanou nové výšiny, které bude možné zdolávat, nové divy hodné obdivu, nové skutečnosti, které bude možno odhalovat, nové úkoly, které budou rozvíjet rozumové, duševní i tělesné síly.“ (GC 677; VDV 436.437)

Závazek nezapomenout na Sijón je rozhodnutím poutníků na Boží cestě, že nikdy nepřijmou tento svět za svou vlast, ale budou čekat na nové nebe a novou zemi.

To je také důvod, proč mohou žalmy o Sijónu zpívat věřící všech generací, kteří touží žít v novém Jeruzalémě (Zj 3,12). Sijónské písně nás povzbuzují, abychom očekávali budoucí svět s nadějí. Zároveň nás však zavazují, abychom byli tady a právě teď prostředníky Boží milosti.

Otázky k rozhovoru

1. Jak můžeme duchovní a teologické principy týkající se Božího lidu na Sijónu, který byl skutečným místem v Jeruzalémě, aplikovat na církve a její poslání ve světě?
2. Jak dnes mohou věřící zůstat v Boží svatyni? (Viz J 1,14–18; Žd 12,22–24.)
3. Jak se podle Ž 87 stane Sijón městem všech národů? (Viz také Ř 5,10; Ef 2,11–16; Ko 1,19–23.)
4. Jak byste odpověděli člověku, který poukazuje na skutečnost, že bezbožným se v tomto světě daří, zatímco mnozí dobří lidé trpí? Proč je důležité přiznat, že dnes nemáme přesné odpovědi na všechno, co se kolem nás odehrává?